

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

Štev. 10.

V Ljubljani, dne 1. oktobra 1910.

Leto XXX.

Joža Lovrenčič, Gregorčič, Jenča

Jos. Lovrenčič:

Iz dni ljubezni.

Zmaga.

V očeh so tvojih šmarnice vzcvetele,
krog usten se ovil je trn
in težek vzdih, otrok obupa, zamoril
besed je sladkih glas srebrn . . .

*Ali bi bil v stani kater naših
kakovost nam
Povestana
1910*

Tako se poslovila je ljubezen
in vklesala je v prošlost spomenik,
ki dan za dnem ga s hrepenenjem venčam
in nosim tvoji zmagi lavorik.

Večerno razpoloženje.

Bela mégljica golobov
dvignila se iz samotne je vasi
in kot da gre kopat v kri se solnca,
čez dolino na večerno stran hiti.

Živi žarki pot ji narekujejo,
dvoje oglov pa za njimi mre,
mre in v ogenj hrepenenja se spreminja,
ker v spominih koplje se srce . . .

Antonietti.

Ko vdanost tihega večera
spreminja v žalost se noči
in pesem južnih sanj
majolij beli cvet dehti,

in ti greš po samotni stezi,
kot da gre lilija iz gred,
ki rada bi se razjokala,
ker hrepenenju ni besed :

o skrivnem razodetju sreče
mi tajno šepeta zefir,
dokler ne vzklije v srcu
cvet upanja — nemir . . .

Trenutek.

Stisni se k meni, ljubica,
glej, zunaj je noč,
ki se z nevihto družī,
in daj poljub mi vroč! —

Kdo ve, kdaj spet se vrne
k nama tak čas,
ko se združijo ustnice
in sreča nam dahne v obraz . . .

Zgodba ljubavi.

Ko dnevnu plamenica dogori
in noč se bliža v šalu črnem,
spominov svojih pergamen
od hrepenenja gnan razgrnem.

In čitam . . . Sladka je povest:
Med lilijami snežnobelimi začenja,
med rožami žarečimi je višek njen,
ob krvavečem trnju jenja . . .

Noč ob Adriji.

Zasanjala je Adrija kraljica
in v snu so grudi ji drhtele,
kot greha sladkega bi zaželele,
ki mu omotica sledi.

In noč, ki je ob bajni sestri
slonela in se ji čudila,
ji je krog glave diadem ovila,
žareč demantnih biserov :

„Dovolj si lepa, da krdelo
ljubimcev ti gigantov zdaj pokličem!“
In vstala je in je z viharjem bičem
oblake pripodila na nebo :

„Poglejte jo, če v vas ni ognja,
vzbuditi mora se in rasti,
ko v strasti vaši jo oblasti
izročam do dne belega —“.

Vžžarele so oči gigantom
in z gromom govorili so kraljici,
poljubljali ji z bliskom lici
in praznovali orgije . . .

Anton Debeljak:

V e č e r.

Dušo žgočo je izdihnil sinji Dan,
belo mu telo sčrnelo v gosto je temo . . .
In za rakev mu je zemlja širna,
in čez njo poveznila pokrov
so nebesa mu večerna.

Skozi mrak zdaj duh orjak
— poveljnik jasnih vseh duhov,
ki njega so stopinje daljna solnca —
v pokrov zabija zlate žeblje
brez začetka in brez konca . . .
In v telesu temnem Dneva mrtvega
vse polno mrgoli ljudi
in grebe v njem in sreblje
hlastno črno strjeno mu kri.

Dunaj z Golovca.

Stoletje za stoletjem je sejalo setev skromno
in zdaj vsejano v venec hribčkov je ogromno
ljudi mravljišče. Čez valov grebene sive pene:
tako nad mestom starim sivkaste drhte koprene.

Iznad palač pepelnih sikajo plameni črni,
plameni črni vsi, zvoniki vitki sičejo.
Skoz mesto vije reka se nalik veliki črki vsej srebrni,
ki zapisali so vekovi med te griče jo . . .

37*

Oj kolos-mesto, pičli jaz atom! Glej, naju nem
oklenil horizont je v velik kolobar,
širok objem; podoben večni — ničli!

V dunajskem parku.

Il od na večer sprehajajo se mladi pari.
V srebrnih lokih curki vodni se vihtijo,
polslušno v mrak fontane vzplašene ihtijo,
kot da boječe plaka nimfe mlade glas,
ki jo objel, prižel jo nase favn je stari.

In neprestano favnove oči dehtijo
in lica stara v strasti žgoči mu žehtijo,
ko stiska k sebi nimfe vitke beli stas.

In fant se sklonil k devi je in tiho ječal:
„Glej, mrzli marmor strastno nadaljuje gesto
zvečer in zjutraj in pozimi in spomlad.
Tako navek bi pred krasoto tvojo klečal,
da vržeš, bitje vseoblastno, me na cesto,
in vedel ne bi, kaj je glad in kaj je hlad.“

Štefan Poljanec:

Noč molči.

Noč molči, grm šumi, cesta spi,
v temni mir daljnih polj se gubi.
Po nji gre dvoje senc, tesen par,
z njima luč in mladost in vihar.

Dvoje src, dvoje duš, dvoje rok
se topi v nem objem, v sen globok —
Kje je svet, kje nebo, kje boleost
mojih težkih, osamljenih cest?

Temen klic, svetel žar, srčen vtrip
kliče raj na zemljó vsaj za hip,
sredi duš trepeta skrit šepet:
„Ti moj up, ti moj maj, ti moj cvet!“ ...